

Každý den přinese hromadu starostí, kterými se lidé trápí nebo před nimi utíkají, ale tomu se nepřizpůsobujte a hledejte, jaká je Boží vůle, co je Bohu milé a dokonalé.

Sk 11,19-30: *Po smrti Štěpánově nastalo v Jeruzalémě pronásledování. Ti, kteří se odtud rozprchli, dostali se až do Fénicie, na Kypr a do Antiochie; slovo evangelia však zvěstovali jenom židům. Ale někteří z nich, původem z Kypru a z Kyrény, začali po svém příchodu do Antiochie zvěstovat Pána Ježíše také pohanům. Moc Boží byla s nimi, a veliké množství lidí uvěřilo a obrátilo se k Pánu. Zpráva o tom se dostala k sluchu církve v Jeruzalémě a bratři poslali do Antiochie Barnabáše. Když tam přišel a spatřil, co se z milosti Boží děje, měl radost a povzbuzoval všechny, aby ve svém rozhodnutí setrvali a zůstali Pánu věrní. Byl to muž dobrý, plný Ducha svatého a víry; a tak bylo mnoho lidí přivedeno k Pánu. Proto se Barnabáš odebral do Tarsu, aby vyhledal Saula. A když ho našel, vzal ho s sebou do Antiochie. Pracovali spolu v tamější církvi po celý rok a vyučovali velké množství lidí; a právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany. V těch dnech přišli z Jeruzaléma do Antiochie proroci. Jeden z nich, jménem Agabus, veden Duchem předpověděl, že po celém světě nastane veliký hlad. To se také stalo za císaře Klaudia. Proto se učedníci rozhodli, že každý podle svých možností pomůže bratřím v Judsku. Učinili to a poslali sbírku po Barnabášovi a Saulovi jeruzalémským starším.*

Sk 13,1-4: *V Antiochii byli v církvi proroci a učitelé: Barnabáš, Simeon zvaný Černý, Lucius z Kyrény, Manahem, který býval druhem tetrarchy Heroda, a Saul. Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“ A tak po modlitbách a postu na ně vložili ruce a vyslali je k dílu. Posláni tedy Duchem svatým, odešli Barnabáš a Saul do Seleukie a odtud se plavili na Kypr.*

V Bibli se píše o Bohu a píše se tam o něm tak, jak to my lidi dokážeme vyjádřit a sepsat. A tak si čteme, jak naši dávní předkové rozuměli Boží vůli – k čemu je vede a co naopak zapovídá – a jak to prožívali v konkrétních situacích. Žijeme v jiné době, ale čteme si ty staré příběhy pro sebe trochu jako návod k použití Boží naděje pro život.

Věříme, že nás Bůh má rád a jeho lásku nic nezastaví. Ani smrt. To říkali Kristovi učedníci a argumentovali tím, co dělal a co říkal Ježíš, kterého lidi odsoudili, ale Bůh ho z toho odsouzení vysvobodil. Takhle to říkali a dostali se kvůli tomu do sporu s chrámovými autoritami. Před střetem s mocnými někteří raději prchli z města, ve kterém dosud žili. Milé jim to nebylo, avšak nabídka Kristova evangelia se s nimi díky tomu dostala i do jiných končin k novým lidem, s nimiž tihle vyhnanci byli nakonec docela rádi pospolu.

Život může stát na Božím milosrdenství, na vděčnosti, na lásce, na osobní pravdivosti. Ale aby z toho pro partu lidí vzniklo něco dobrého, chce to ještě něco, co vypravěč popisuje tak, že „moc Boží byla s nimi“.

Moc Boží si žádným řádem, zvykem ani fíglem člověk neobstará, ona vane, kudy chce. Můžete se jí přizpůsobit a přijmout, anebo vzepřít a odmítnout. O tom jsou další příběhy z dávných časů, které Bible nabízí jako inspiraci či náповědu a dál to nechá na nás.

Střípek první: Co je zase tohle?

Křesťanská víra dorazila s uprchlíky do velkoměsta jménem Antiochie. Vznikl tam sbor. Křesťané, kteří zůstali v Jeruzalémě, na něj koukali s nedůvěrou: pořádnou tradici to nemá, celé je to jaksi rychlokvašené, ještě mezi nás nakonec zavlečou nějaké své staré pověry. Tak tam poslali inspekci, jistého Barnabáše. Ten se nejspíš nedal vést předsudky (nesoudil už předem), nezajímalo ho, čemu se tu věřilo předevčírem, a byl rád, že teď ti lidé uvěřili v Kristovu moc nad naším životem. A protože pro ně byla tahle víra nová, opatřil jim učitele, který by je do ní uvedl

podrobněji. Ten učitel se jmenoval Saul, známý pronásledovatel církve, který se nedávno přidal ke Kristu.

Obavy Jeruzalémáků to asi nerozptýlilo, možná spíš posílilo: tenhle nový sbor bude asi jiný než ten náš, který máme rádi. A asi mají pravdu, bude jiný. Ale když je s ním ta Boží moc, kdo jsme my, abychom jej přeměřovali podle svých měřítek? Copak můžu dát ruku do ohně za to, že zrovna moje měřítka jsou ta správná? Barnabáš byl dobrý muž plný Ducha svatého a víry a byl si vědom, že jsme bratři a sestry a je to jako v rodině: sourozence si nevybíráte podle toho, jak by vám vyhovovali.

Střípek druhý: Nouze

Tou dobou do Antiochie přicházeli z Jeruzaléma i jacísi proroci. Moc nevíme, kdo to byl, známe jen jméno jednoho z nich: jistý Agabus varoval, že po celém světě nastane veliký hlad, a ten prý zanedlouho skutečně nastal. Detaily Bible neuvádí, zato líčí, jak na něj tihle noví křesťané zareagovali: každý podle svých možností pomůžeme.

Hlad, sucho, povodně, války, pořád lidi něco trápí a postižené máte kolem sebe stále. Nikdo vás nenutí, abyste někomu pomáhali, to je na vás. Tihle byli pod vlivem Boží moci a pomohli. Ne celému světu, na to nemají síly, ale aspoň těm, s kým je spojuje pouto vděčnosti za život a Boží lásku. Přitom se jedni na druhé asi dívali dost kriticky. A možná právem, ale to na věci přece nic nemění.

Střípek třetí: Co říká Duch

Sbor je parta lidí, které jsme si nevybrali, ale jsou tu. A ono to půjde, když nás spojuje cosi víc než rodové vazby nebo lidské sympatie. A to něco víc se jmenuje Boží láska. A taky: Odpovědnost za Boží milost, o které jsme se dozvěděli a nenecháme si ji pro sebe. V Antiochii tvořili sbor lidé velmi různí: ti z prostředí židovské víry i ti, kdo o víru předtím moc nezavadili, byl tu někdejší pronásledovatel církve Saul i někdejší

spolužák krále Heroda Manahem, lidé odkudsi z Afriky a kdo ví, kdo ještě.

Zrodil se tehdy nápad: Pošleme tu zprávu dál, kam se evangelium ještě nedostalo. Tak začala první “misijní” cesta. Nevíme, jak se ten nápad přesně zrodil. Vypravěč to shrnul tak, že jim Duch svatý řekl: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“

Neumím popsat, co všechno k tomu patří: nejspíš víc naslouchali než mluvili a byli otevřeni i něčemu jinému, než co si stejně už myslíme. Té přípravě říká vypravěč modlitba a půst. Být otevřený něčemu jinému, než co si myslím, je někdy těžké a ne od každého to přijmete rádi. Věta, že jim to řekl Duch svatý, znamená, že to byl nápad opravdu dobrý, přímo Boží, to však poznáte až z odstupu, až se ukáže, nakolik to jde dohromady s Božím milosrdenstvím, s láskou, s vděčností a osobní pravdivostí. Hned v tu chvíli, kdy ten nápad přijde, to ještě nevíme a ne každý nápad je dobrý. A tak se ještě společně modlili a postili a pak na ty dva vložili ruce a vyslali je a nechali tím pádem na nich a na Bohu, jak to bude dál.

Boží lásku prožíváme v neustálém proudu starostí a těžkostí. Nic ji nezastaví, jen si jí ve složitých situacích nezapomeňte všimnout.

požehnání

Bůh vás má rád a nic mu v tom nezabrání. Ani vaše průšvihy. Denně se potkáváme s nějakým zlem, kterému se máme bránit, ale nebojujeme přitom proti lidem, nýbrž proti moci a silám, které si nás všechny zkouší podmanit a sevřít. Slíbí vám všechno, co byste rádi, a člověk jim někdy podlehne a přivodí si zklamání a druhým lidem další trápení. Ale Bůh vás má rád a ani vaše průšvihy mu v tom nezabrání. Do zápasu proti zlu vám Duch svatý nabízí odvahu, do sporů s lidmi pravdivost a lásku a ve všem, čím procházíte, vás inspiruje k životu, který stojí za to žít a který umí dát jen Bůh. Amen.